

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Strășeni din 27 februarie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2015, declarat de avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatei

Diaconu Fevronia Vasile, născută la 28.09.1963, originară din or. Strășeni, domiciliată în or. Strășeni, str. M. Sadoveanu nr. 19, ap. 28,

Termenul de examinare a cauzei:

- prima instanță: 19.06.2014-27.02.2015;

- instanța de apel: 27.03.2014-17.04.2015;

- instanța de recurs: 21.07.2015-21.10.2015;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 27 februarie 2015, Diaconu Fevronia a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 2 (doi) ani închisoare, iar în conformitate cu art. 90 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate pe un termen de probă de 1 (un) an.

Cererea acuzatorului de stat Negreanu Igor privind încasarea de la Diaconu Fevronia a prejudiciului material în folosul părții civile Boța Svetlana, a fost lăsată fără soluționare.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Diaconu Fevronia la 22.04.2014, între orele 14.30 – 16.30, aflîndu-se în vizită la Boța Svetlana, care este domiciliată în or. Strășeni, str. M. Sadoveanu nr.13, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, avînd acces liber în casa de locuit a

părții vătămate, a sustras pe ascuns din portmoneu suma de 3750 lei, cauzându-i lui Boța Svetlana un prejudiciu material considerabil.

3. Nefiind de acord cu sentința avocatul Hedeș Daniela în numele inculpatei a atacat-o cu apel, solicitând casarea acesteia, pronunțarea unei noi hotărâri prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă.

În motivarea cererii a invocat că:

- inculpata a fost condamnată ilegal în temeiul art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal condamnarea bazându-se pe declarații incerte, pe presupuneri și în lipsă de probe veridice la materialele dosarului;

- motivația instanței de fond în condamnarea inculpatei denotă un caracter formal, aceasta fiind lipsită de temeiuri în fapt și în drept;

- instanța de fond la adoptarea sentinței incorect a stabilit circumstanțele, a dat o apreciere eronată, formală și de ordin general a probelor, nefiind indicat în sentința de condamnare nici un motiv plauzibil de ce în acțiunile inculpatei sunt prezente elementele componente de infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal astfel, ajungând în mod eronat la concluzia că Diaconu Fevronia a comis infracțiunea de furt;

- instanța de fond în mod arbitrar și-a întemeiat sentința de condamnare în baza declarațiilor, dar mai bine zis presupunerilor părții vătămate, care era în acea zi sub influența băuturilor alcoolice, acest fapt fiind constatat în cadrul declarațiilor în fața instanței;

- instanța de fond se contrazice argumentând faptul că vinovăția inculpatei se dovedește și prin probele sub formă de înscrisuri administrate la faza de urmărire penală și anume proces verbal de cercetare la fața locului și planșele fotografice, conform cărora este cercetată gospodăria părții vătămate de unde inculpata a sustras mijloace bănești cât și ordonanța prin care Boța Svetlana a fost recunoscută în calitate de parte civilă. Instanța a considerat că o cercetare la fața locului, care în speță nu ne spune absolut nimic, este suficientă ca o persoană să fie condamnată;

- acuzatorul de stat nu a prezentat suficiente probe care ar fi demonstrat vinovăția inculpatei de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar instanța de fond de fapt în mod unilateral, îngust și transcriind probele din rechizitoriu a conchis că Diaconu Fevronia este cea care a săvârșit furtul;

- instanța de fond în mod eronat a apreciat argumentele apărării precum că lipsesc careva amprente de la fața locului, ridicare de obiecte, percheziții la domiciliul lui Diaconu Fevronia, deoarece plîngerea a fost scrisă pe urme fierbinți și unde concret s-a indicat persoana presupusă de săvârșirea faptei. Toate acestea au fost apreciate ca fiind declarative, ba mai mult, în sentința de condamnare nici nu s-a axat pe cele invocate de apărător, considerând probabil

ca fiind irelevante, însă un proces-verbal de cercetare la fața locului unde este fotografiată ușa casei și multe alte lucruri neimportante a fost considerat că de fapt direct dovedește că Diaconu Fevronia este cea care a săvârșit furtul;

- instanța de fond în argumentarea deciziei adoptate nu a reținut și dubiul judiciar, cu referire la suma de bani care ar fi fost sustrasă de către Diaconu Fevronia și a cuantumului pagubei materiale pricinuite, nu a fost înlăturat și constatat concret, deoarece partea vătămată la faza de plîngere la IP Strășeni a menționat că i s-a sustras suma de 4000 lei, ca apoi la faza de urmărire penală să se constate că de fapt în portmoneu nu era suma de 4000 lei;

- instanța de fond în mod eronat a apreciat și condamnat inculpata în prezența semnelor agravantei „daune în proporții considerabile”, fără a da o apreciere și fără a verifica dacă agravanta imputată corespunde în totalitate cerințelor legale prevăzute la art. 126 Cod penal. De asemenea, instanța nu a luat act că la materialele dosarului lipsește careva acte, constatări precum că în dependență de starea materială a părții vătămate cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru aceasta influența esențial asupra stării materiale ale părții vătămate

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2015 a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința fără modificări.

4.1. La adoptarea soluției instanța de apel a conchis că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatei care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dînd faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Necătfînd la faptul că inculpata nu-și recunoaște vina, vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin: declarațiile părții vătămate Boța Svetlana și a martorilor Radu Valentina, Zaharia Sofia, Harconici Rada, precum și prin materialele cauzei: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.04.2014 și planșa fotografică (f.d. 9-15), ordonanța din data de 22.04.2014, conform căreia Boța Svetlana a fost recunoscută în calitate de parte vătămată (f.d. 19), raportul privind sesizarea despre comiterea infracțiunii din 22.04.2014 (f.d. 6), plîngerea părții vătămate Boța Svetlana din 22.04.2014 (f.d. 8), procese-verbale de confruntare dintre Boța Svetlana și Diaconu Fevronia (f.d. 46), Zaharia Sofia și Diaconu Fevronia (f.d. 49), Radu Valentina și Diaconu Fevronia (f.d. 51).

Colegiul penal a considerat că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal- *furtul, adică sustragerea pe*

ascuns a bunurilor altor persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Cu referire la argumentele din apel, instanța de apel a menționat că apreciază procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.04.2014, planșa fotografică și declarațiile părții vătămate Boța Svetlana în coroborare cu celelalte probe administrate în cadrul cercetării judecătorești, or, în conformitate cu art. 27 Cod de procedură penală, *judecătorul apreciază probele în conformitatea cu propria lor convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate, nici o probă nu are putere probantă dinainte stabilită.*

Referitor la pedeapsă, Colegiul penal a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei pedepsei corect a aplicat prevederile legale și în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Conform art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Diaconu Fevronia, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave și careva circumstanțe agravante nu sunt stabilite, iar în calitate de circumstanță atenuantă în privința inculpatei, s-a stabilit că anterior aceasta nu a fost judecată, la locul de trai se caracterizează pozitiv.

Totodată, luînd în considerație scopul pedepsei penale, personalitatea inculpatei, care anterior nu a mai săvârșit infracțiuni, este atrasă pentru prima dată la răspundere penală, fiind caracterizată pozitiv la locul de trai, instanța de fond corect a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatei este posibilă stabilindu-i o pedeapsă cu închisoarea, dar cu suspendarea condiționată a executării pedepsei în conformitate cu art. 90 Cod penal.

Colegiul penal a apreciat critic argumentul avocatului, precum că instanța de fond în argumentarea deciziei adoptate nu a reținut dubiul judiciar, cu referire la suma de bani care ar fi fost sustrasă de către Diaconu Fevronia și a cuantumului pagubei materiale pricinuite, deoarece nu sunt sesizabile careva contraziceri în declarațiile părții vătămate Boța Svetlana, ci o precizare din partea ultimei cu privire la suma exactă a prejudiciului material cauzat, mai mult ca atât, partea vătămată atât la urmărirea penală cât și în instanța de judecată a susținut faptul că a fost sustrasă o sumă de bani din portofelul acesteia.

La fel, s-a considerat ca fiind critic argumentul avocatului, precum că instanța de fond în mod eronat a apreciat și condamnat inculpata în prezența semnului agravantei „daune în proporții considerabile”, deoarece prejudiciul material în sumă de 3750 lei reprezintă echivalentul aproximativ al unui salariu mediu lunar pe economie, ceea ce presupune lipsirea părții vătămate de mijloace bănești necesare pentru întreținerea sa pentru o lună întregă.

Însăși partea vătămată a declarat că paguba materială pricinuită reprezintă pentru ea o daună în proporții considerabile și nu sunt alte temeuri de a da o altă apreciere prejudiciului cauzat.

Reieșind din aceste circumstanțe, Colegiul penal a concluzionat că, argumentele invocate în cererea de apel sunt neîntemeiate și nu pot servi teme de admitere a apelului.

5. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatei, invocînd temeiul prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală prin care solicită casarea sentinței instanței de fond și a deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de achitare.

În susținerea recursului se invocă că instanța de apel nu s-a expus motivat asupra argumentelor inculpatei și nu a respectat principiile generale ce reglementează desfășurarea procesului penal la capitolul administrării și prezentării probelor de către părți.

Astfel, instanțele ierarhic inferioare au pus la baza hotărîrii de condamnare numai procesul-verbal de cercetare la fața locului, declarațiile părții vătămate, precum și declarațiile martorilor acuzării care numai au presupus săvîrșirea unei crime.

De asemenea, nu au fost puse la îndoială declarațiile părții vătămate referitor la presupusa sumă de bani sustrasă și dacă această sumă exista sau nu.

Prin urmare, careva probe prezentate de către acuzare care ar confirma vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate nu au fost identificate.

6. Aupra recursului ordinar a prezentat referință procurorul, prin care solicită respingerea acestuia, deoarece dezacordul cu modalitatea de apreciere, pe care și pune accentul recurentul, nu constituie o eroare de drept și nu poate servi drept teme legal pentru a interveni instanța de recurs.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în camera de consiliu în baza motivelor invocate în recurs și în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede că hotărîrile

instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărîrea judecătorească definitivă.

Din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă ca temei de recurs pct. 6) și 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Colegiul penal precizează că recurentul a semnalat faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor indicate în apel, fără a concretiza care anume sunt aceste motive și totodată, invocă dezacordul său cu aprecierea eronată a probelor.

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală. Decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la menținerea sentinței instanței de fond, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, la examinarea cauzei a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 27, 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dîndu-le o apreciere justă prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu au confirmat vinovăția inculpatei în săvîrșirea infracțiunii prevăzute în art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată, conform art. 414 Cod de procedură penală la judecarea apelului instanța a verificat probele și înscrisurile anexate la cauza penală și a celor suplimentare invocate de către părți, fapt confirmat prin procesul-verbal al ședinței de judecată.

Astfel, instanța de recurs respinge afirmațiile recurentului, ca fiind neîntemeiate, deoarece instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele invocate de apelant, specificînd motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată.

Referitor la presupusa eroare prevăzută la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța menționează că acest temei de casare nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului menționat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent. Sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*” se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale

infracțiunii respective.

Reieșind din textul recursului, recurentul de fapt critică procedura de apreciere a probelor, care ține de starea de fapt a cauzei și care a fost deja statuată de către instanțele inferioare de competența cărora este stabilirea acesteia.

Instanța de apel just a conchis că este corectă concluzia primei instanțe privind starea de fapt stabilită și privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs și-o însușește, iar instanța de apel a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la **pct. 4.1** și a cărei reluare nu se mai impune.

Totodată, instanța de recurs remarcă că motivele invocate în recurs repetă textul apelului și la care instanța de apel a oferit răspunsuri detaliate argumentele invocate de recurent nu au suport probatoriu și contravin probelor administrate. Hotărârile recurate corespund tuturor prevederilor legii de procedură penală, sunt legale și întemeiate, iar temeiurile invocate de recurent în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală nu persistă în cauză, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatei împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 aprilie 2015, în cauza penală în privința lui Diaconu Fevronia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 11 noiembrie 2015.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun